

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΜΟΥΖΙΚΩΝ

Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

"Ως ποῦ φθάνει ή θρησκευτική δεισιδαιμονία. "Όταν εἰ Μουζίκοι πεινοῦν. Οι χινθρωποί φαντάσματα. Ό προφήτης πού θά έ-έρεχε ρέτενς έξι σύρανεν. Τό έγκλημα τοῦ φρενοθλάσσενς χωρικοῦ. Πῶς κατακεμπατιάσθηκε ἐνα ἀθώο παιδάκι, γιὰ νὰ εξορ-χιστῆ ἐ Αντίχριστες, κτλ. κτλ.

ΟΝ καιρὸν τοῦ Τσαρισμοῦ, καὶ σήμερα αὔριο, σὲ πολλὰ χωριά τῆς Ρωσίας οἱ λιμόφωτοι χωριοί, οἱ Μουζίκοι, ήταν βεθυνέσσοι σὲ φρενοθλάσσεντο φανατισμό. Ιδίος κατά τὰς περιόδους τῶν καταστρεπτικῶν ἐπιδημιῶν καὶ τῆς μεγάλης πείνας, ὁ φανατισμός τοὺς ἀπό τοὺς καταντοῦσε ἄλλοτε σωθοῦ μάνια.

Τὸ Σισσένο, ἔνα ἀπόμερο χωριό τοῦ κεντρικοῦ τοῦ Μογγίλεφ, ἓπερφερούσε πάποτε πολὺ πείνα. Ή σιτοδειά είλε χρήστης φανατισμοῦ, τὸ φυῖ ήταν σπάνιο καὶ διεσύρετο καὶ οἱ ταλαπίστοι Μουζίκοι καταντήσαντο νὰ τρώνε καὶ τὶς φλούδες τῶν δέντρων αὔριο, γιὰ νὰ τραφοῦνται καὶ νὰ μὴ πεθάνουν. "Εδειπέ κανεῖς τὴν περίοδο αὐτὴν ἄνδρες, γυναίκες, γέροντες καὶ παιδιά, μὲ τὸ δέρμα κίτρινο καὶ χρεό, μὲ τὴν κοιλία προσμένη, τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν προσώπων μαρασσενα, μὲ σκελετώδη σώματα, νὰ τρομακοῦν μέσα στὰ δάση, γιὰ νᾶρονται και μάρια σίσι η λίγα μανιτάρια νὰ φάνε.

Μὲν μέρα, τέλος, κάποια μεγάλη εἰδησίς διαδόθηκε στὸ χωριό καὶ ήταν φασιστικής τῶν προσώπων ἄλλαξ ὡς διὰ μαγείας. Κατὰ τὴν εἰδούσαν αὐτήν, δι καύδη Θεός σινάλογίστηκε ἐπιτέλους τὰ ἀπέναντα πλάσματα τοῦ καὶ τοὺς ἀστελνέντας ἔνα ἀθώον ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τοὺς οώσῃ. Ο «ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ Θεοῦ» ὄντας οὐναζόντας Μίχαηλ Κολτσέβσκι οἱ ὅλοι ἔλπισαν πώς θὰ τοὺς γίνονται αὐτὴ τὴν διατριβή.

Ο Μουζίκοι Κολτσέβοι είλε ρύγαλει ἀπὸ καιρὸν στὸ χωριό φίμη κάνθησαν τῶν προσώπων τοῦ Θεοῦ». Οι ὅλοι Μουζίκοι ἐπίστεναν πώς είλε ἀνωθεν μεγάλη ἀποστολή. "Ηταν γι' αὐτοὺς ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἀγήκε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ συνεπάντης ἔπειτε νάρη μεγάλο μανάλι καὶ πολλές γνώσεις;

Κάθε λόγος του ἤταν γιὰ τοὺς Μουζίκους νόμος οἱ ὅλοι ἔτρεχαν καὶ τοῦ ζητοῦσαν τὴν σημειούντην.

Στις 6 Ιουνίου, λοιπόν, πρωὶ - πρωὶ, οἱ Κολτσέβοι βγήκε αὖτ' τὸ σπίτι, ἐπήγειραν τὴν πλατεία, ποὺ ἤταν στὴ μέση τοῦ χωριοῦ, καὶ ἔβαλε νά κυττήσουν τὶς καπιτάνες τῆς ἐξαγοράς, γιὰ νὰ μαζευθῇ δύος δι πληρωμούς. Κύ οταν οὐδέ, νέοι καὶ γέροι, συγκεντρώθηκαν γύρῳ του, δι ἄγιος ἄνθρωπος τοὺς είλε, σάν αὖτις φάτισι :

—Εἶδα ἔνα διεύριο, ποὺ μοῦ φανέρωσε τὴν αὐτία ὅλων τῶν σημειωνῶν ποὺ σᾶς δέρνονται...

Αὐτά τὰ λόγια ἡλέκτρισαν τοὺς Μουζίκους

—Λέγε ! Μήτα, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ ! Πέστα, μὴ φοβάσου ! Οι αὐτοὶ τῆς συμφροῦς είναι οἱ ὄπαληγοι λοι τοῦ Τσάρου ! Τοὺς ξέρουμε δι !

Χωρὶς νὰ δώσῃ προσογή στὶς ψωνύγες τοῦ πλήθους, σάν να ιψη ἀπούσα τίτοτε οἱ Κολτσέβοι, ἐξαλούθησαν, σάν εύπνευστον ἀνθρώπου :

—Σέρετε ἀπὸ ποῦ προέρχονται ὥλες η διατριβής ; Σέρετε γιατὶ ἔχουν πείνα, γιατὶ οὐλα τὰ καζά, τόνα πάνον στ' ἄλλο, μᾶς δένονται τόσα χρόνια τῷρα ; Σέρετε γιατὶ τὸ χωριό μας καταστρέψεται καύτε τόσο ἀπὸ τὶς πυραγίες ; Ο Θεός, λοιπόν, μᾶς λεπτίζει τοὺς ἀμαρτιῶντας καὶ μοῦ φανέρωσε τὴν νίντα τὸν αὐτὸν ὅλων τῶν σημειωνῶν μας. Ανάμεσά μας είναι οἱ Ἀντίχριστοι ! Είναι μέσα στὸ χωριό μας ! Πρέπει νὰ τὸν σχολάσουμε ! Και τότε πειτά θὰ γίνω τὸ προφήτης καὶ θὰ σᾶς οἴξω τὸ μάνα τὸ οὐράνιον καὶ θὰ ξηστεῖ καύτε καύτε εὐτυχίσμενα.

Ο Κολτσέβοι ήταν νέος ἀόρια. Τὰ μακρινὰ καὶ καταφορὰ μαλάτια τοῦ καὶ τὰ γένεια του ἀστεράνωνταν ἐνα πρόσωπο ἔχοντας καὶ ὄφωμα, μὲ στις μάτια του ἔλαπτε πάντα μὲν παράξενη καὶ ἀνήσυχη φλόγα.

Εἴσηγνε, λοιπόν, στοὺς Μουζίκους ποὺ τὸν δέσχονταν μὲ θρησκευτική εὐλάβεια, ὅτι δι' Ἀντίχριστος είλενται ἐνσαρκωθῆσθαι σ' ἔνα μωρό παιδί,

μέσου στὸ χωριό τους καὶ διὰ ὃν σκότωναν τὸ μωρὸ αὐτό, ἀμέσως τὴν ίδια μέρα κιόλας, αὐτός, ὡς προφήτης, ὑλάπιτε ξαφνικά σὰν τὸν ήλιο, θὰ γινόταν κάτιστρος σὰν τὸ καθαρό χιόνι καὶ διάνεινται τοια στὸν οὐρανούς ιλι' ἀπὸ γηράς θάδερχε στὸ Σισσένο καρβέλια φωμῇ ιλι' ἀλλα τρόφιμα, νὰ τρώνε οἱ Μουζίκοι, νὰ χρωτάνωνται καὶ νὰ μὴ σώνωνται !

Τὰ λόγια του φανάτισαν περισσότερο τὸν χωρικούς. Κραγγὲς καὶ οὐραζτά την πάντησαν :

—Δεῖξε μας τὸ παιδί, στὸ διπό ένσαρκωθῆσε οἱ Ἀντίχριστος, καὶ εις τὴν θάση σου τὸ παραδόσιον ! Εφώναζαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ Μουζίκοι.

—Ο Κολτσέβοι, ἐκτενισμένος πάντα, τοὺς διέταξε :

—Ακούοι τριανταριά ἀντίρες τὸν χωριού περιθώστε με !

Καρπού τριανταριά ἀντίρες τὸν χωριού περιθώστε με ! Ηγεμονεύοντας πορφύρης έκαμε πολλές φορές τὸ γῆρα τοῦ χωριοῦ καὶ οὐτερικά μπήκε στὸν ίσματος (καλύβα) τοῦ Μουζίκου Φεντόρ Γκρουμπατσέβσκου, ο μπορεὶς είλε ἔνα ωραίότατο ἄγρο, διότι ἐτόνι περίσταντα.

Τὸ παιδάκι, σῶν εἰδέ τὸν προφήτη, τοῦ χαρογέλασε χαρωπά καὶ τοῦ ἀπέλουσε τὸ χεράκι του.

—Νά ! Αὐτὸς τὸ παιδί είλε οἱ Ἀντίχριστος ! είπε ο «ένσαρκωτος τοῦ Θεοῦ» στὸν Μουζίκους ποὺ τὸν ἀκολούθουσαν.

—Αμέσως τότε οἱ γεροντότεροι καὶ οἱ πιό σημαντείτες μέσου στὸ χωριό παρακάλεσαν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ — γιὰ τὸ καὶ δὲ ίση τὸ χωριοῦ — ἀφοῦ είλε μέσου τὸν τὸν Ἀντίχριστο, νὰ τοὺς τὸ παραδόσιον χωρὶς ἀντίρροφοι.

Οι δυντικοί γονεῖς, μὲν παρόντας νὰ κάνονται αὐλοιωτοί, στην πατακούσηταιν νὰ παπαύσουν.

—Δεῖξε μου τὸ μέρος, διότι ἐγέννησες αὐτὸς τὸ παιδί, είπε ο Κολτσέβος στὴν μητέρα του μικροῦ μάρτυρος.

Η Μαρία Γκρουμπατσέβσκη, νεωτάτη γυναίκα ἀκόμα, ἔδειξε στὸν προφήτη μιὰ γωνιά τῆς ίσματος, διότι ποὺ διότι ἐτόνι είλε γεννήσει τὸ μέρος της αὐτὸς ἀγροάρχη, τὸν Μίσα.

Ο Κολτσέβοι ἐξάπλωσε τότε στὴν θέση τὸ παιδάκι καὶ ἀρχίσει νὰ τὸ πατάρι μὲ τὸ πόδια του. Τὸ μαρτύριο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἔστουσε γοργά κάτω αὖτις τὶς βαρείες μπότες τοῦ Μουζίκου, ἐδέσταξεν ὡς ἔνα τετραφόρο. Τέλος, ή σπαρακτικές κραυγές του ἔπαψαν. Τὸ δυντικό παδάκι ἐπεψύχησε ...

—Ο Αντίχριστος ἐπέθανε ! είπε μ' ἐπίσημη φωνὴ ὡς προφήτης. Μὲ πρέπει νὰ κυματιστεῖ τὸ σῶμα του, γιὰ νὰ γίνη σκόνη καὶ τὸ πονηρό τον πνεῦμα.

—Ἐπήρε λοιπὸν ἔνα βαρὸν σαν ψυχὴ καὶ κυττώντας εἰκοσι φορές τὸ ξωθόμαλλο κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ, τοπούσε τὸν φύγαλα.

—Φέρτε μου τώρα ἔνα τσεκούνι ! εἴφωντας κατόπιν στὴν ἀκόλουθη του.

—Η προσταγὴ του ἐκτελέσθηκε ἀμέσως καὶ παρόντας τὸ τσεκούνι, ἔκοψε σὲ τέσσερα κομμάτια τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ, μοιρώμεντας φωλιάς καὶ προσεγκές.

—Φέρτε μου ἔνα κάρδο μ' ἔνα στόρο ψυλογό ! ἐπρόσταξε κατόπιν.

—Οταν πόρτα τῆς ίσματος, δι «ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ» ἐπρόσταξε τοὺς Μουζίκους νὰ μαζευθοῦν σὰν τὰ κορμάτια τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὰ φίξουν μέσους σ' αὐτό.

—Ο ίδιος ἐκάθισε κατόπιν στὴν οὐρά τοῦ παιδιοῦ καὶ διάλεξε τὸν Αντίχριστο.

—Οταν τὸ ἀθώο σήμα ετάφη τέλος μέσα στὴ γη, δι προφήτης διώκει τοὺς Μουζίκους, λέγοντάς τους :

—Φύγετε τώρα καὶ ἀρχίστε με μονάχο. Τὸ βράδιο, μόλις βασιλέψῃ δι ήλιος, μαζευτήστε μαρτσός στὴν ίσμα του Κολτσέβου.

Οι χωριάτες σκόπισαν καὶ τὴν οὐράνιη γῆ πέπηγαν διότι μπροστά στὴν ίσμα του Κολτσέβου. Επερίμεναν σιωπήλοι νὰ θίσουν τὸν

—Ἄρχισε νὰ πατάρι τὸ παιδάκι μὲ τὰ πόδια του ! ...

προφήτη νά έμφανεται στη στέγη του σπιτιού λάμποντας σάν τὸν ἥλιο και κάτασπρο σάν τὸ χιόνι, δωρεας τοὺς είχε δ' Ἰδιος ὑπερσχετεῖ.

Μᾶς δὲ Κολτσέστοι δὲν φωνάτανε. Τέλος οἱ Μούζικοι βαρέθηκαν νά περιμένουν και μπήκαν μέσα στὴν ίστην, δην βρήκαν τὸν «ἄνθρωπο τὸν Θεοῦ», πεσμένον στὸ στρώμα, νά κοιτάται βαρειά. Τὸν ξέντησαν ἀμέσως.

— Αἴ : τοῦ φύναζαν. Σήμω ... Είνε ώστα ν' ἀνεβῆσται στὰ οὐδόνα ...

Κοιμασμένος ἀκόμα ὁ «άγιος ἄνθρωπος», ἐψήνυχεν ἀκατάληπτα ἡλίγια. Οἱ Μούζικοι ὅργισαν ν' ἀγριεύονταν.

— Ποῦ εἰναὶ τὸ μάνα τ' εὐφράνων, ποῦ τὸ θάθερεζε ! Περιμένουμε νά μάς φέγγη τὰ φωναὶ ! Σήμω ! Πεινάμε ...

Κύ' ἔπειδη ἔξεινος δὲν ἀπορινόταν, ἐξαγριώθηκαν ποῦ πολέν.

— Ποννά τὸ θαῦμα ; οδηλιαζαν. Γιατὶ δὲν λάμπεις σάν τὸν ἥλιο ;

— Μᾶς γέλασε ! Είνε ἔνας φεντης ! «Ένας ἀπατεώνας ... φύναζες κάποιος.

Οἱ προφήτης, χωρὶς νά τυραχθῇ καθόλου, θέλησε νά τοὺς ἔξηγηση πῶς ἀπὸ τὸ θαῦμα δὲν ἔγινε, ὥστα πῶς κάποιο λάθος είχαν κάμει ...

— Ναι, είτε, ἔσανεις ἔνα σάράμα ! Πώρις σκοτώσουμε τὸ πατιᾶ ... πότε νά είλησε πολές στὴν ἐκλησία νά πάρουμε τὴν ἔνγη τοῦ πατιᾶ ...

— Τότε λοιπὸν ἐξόπλως εἶνα ἀθόν πατιᾶ ; ποῦ φύναζαν μανιασμένοι οἱ Μούζικοι και τί γίγιτηκαν ἀγριεμένοι ὀπάνω τοῦ.

Κάι θύ τὸν ποδοπατούσαν κι' αὐτὸν, δην είχε γάμει ὁ Ἰδιος τὸ πατιᾶ ... δέν κύποιος δὲν φύναζες ζαφνιά :

— Σταθήτε ! Σταθήτε ! Μή τὸν σκοτώσετε ἔτοι μὲ μᾶς. Πρέπει νά πεθάνη λίγο - λίγο, δὲν ἀφορεσμένος !

— Πρέπει νά μᾶς ποῦ τὸ θαυματο τοῦ ! ἐφύναζαν οἱ ἄλλοι. Νά τὸν αναγάσσουμε νά μᾶς ποῦ τι πρέπει νά κάνουμε, για νά βοηξή μάνα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ...

Τὸν τρύγησαν, λοιπόν, ἔσω ἀπ' τὴν ίστηα, τὸν ἔδεσαν στὴν ὥρα ἐνός ἀλόγου, και στὸ διπόιο ἐργίζαν ἀλογόδυμιγες για νά τρέψη και νά κλωτσάῃ, και τὸ ἀπόλιναν στὸ μεγάλο δρόμο....

Ἐπεγγάδης για τὸν τρεξίδη φευτοάριο, ἔτευχε νά περγάνη ἀποξεὶς ἵνα διοικητικὸς ὑπάλληλος. Βλέποντας τὴν συγκεντρωσι τοῦ κόστους, ἐπόστασε νά σταθῇ ἡ τρόπαια κι' είπε στοὺς ἀνδρώντος ποὺ τὸν συναδένειν νά πάσσοντο τὸ ἀγριεμένο ἀλόγο και νά λέσσον ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ τὸν μισοτεθμαίνον προφήτη. «Τοτερα, μὲ σπουδώντες και τί γονέες, δην σύγκειται τὸν Μούζικον τοῦ Σισσέδον και τὸν ἔρωτης ποῦ ἔνασθε τὶ συνέδη.

Μετὰ μιὰ ἔβδομάδα ἔθβασαν ἐπὶ τόπου ἀρχετοὶ κωρυφήλωντες κι' ἔπιασαν τὸν τριάντα προστούς, ποὺ συνειργασαν στὸ φύνο τοῦ πατιᾶ, τοῦ διβέν τὸν Αντιγόριστον. «Ανάνεα σ' αὐτὸς ἡταν ποῦ ἔνας γέρος ἔκατο τριών ἑτῶν. Τοὺς ἔβαλαν δύοντας μερισμῶν μῆνας φυλακή. Τὸν Κολτσέστοι ὄμως τὸν ἔλεισαν σ' ἔνα φενονεκτό.

MIXAHΛA NTEDIN

ΜΙΚΡΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΤΥΧΕΡΗ ΠΕΝΤΑΡΑ

Απὸ μιὰ πάλη ἀθηναϊκή ἐφημερίδα σανδημοσιεύουμε τὴν ἔξης περιηγή ιστορία μᾶς πεντάρος :

«Μεταξὺ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια ἀφήκε στοὺς κληρονόμους τοῦ ἔνας γηραιός γιατρὸς τῆς ἐποχῆς ἔτεινης, βρέθηκε και μιὰ πεντάρα τοῦ Θεοφίλου, πλειστηνὴ μὲ προσοῦντα σ' ἔνα φάελλο. Στὸ φάελλο ἀπὸ τοῦ βρέθηκε και μιὰ σπρείσση τοῦ μισαράτη, στὴν ὥρα τοῦ φαλακροῦ περιποτοῦ.

»Οταν ἴσθια — ἔγραφε ὁ μισαράτης — στὴν «Ἀθηναὶ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μονὸς διοφτηγίας, ἐπλήρωσα μάθεσα τὸ ζενοδοχεῖο μονὸς προκαταδικῶς καθὼς και τὸ ἐστιατόριο, στὸ διπόιο θάτωγα. Ἐτσι δὲν μονὸς είνει, παρό μονάρα μιὰ...δεκάες. Κράτησα τὴν δεσμάρα αὐτῆς τρεῖς μέρες στὴν τοσέτη μον., ἀλλά τὴν τρίτη δὲν βαστάσα πειά. Μπήκα σ' ἔνα ζαχαροπλαστεῖο, πηρα ἔνα γλυκό κι' ἔδωσε τὴν δεσμάρα παρηνόντας μιὰ πεντάρα. Άπο τὴν στιγμὴν ποὺ μπήκε στὴν τοσέτη μον. ἡ εὐλογημένη αὐτῆς πεντάρα, δέλησε νά μοι μέριμνας για τὸν μισαράτην. Πράγματι τοῦ φαλακροῦ πονούσητο ποιος μόνο και στὶς πολὺ μεγάλες ποιοι οίκονοντας τοὺς στηγανούς τοὺς περιπτέτεις, δην καταντοῦσαν πάνω μὲ τὴν πεντάρα αὐτῆς μονάχα στὴν τοσέτη μον., μοι τύχαινε πάντα κάποιο ἀποσδόχητο διδρό τῆς τιμῆς, κάποιος ἀπὸ μηχανῆς Θεός, για γάρ μὲ βγάλη ἀπὸ τὸ οίκονοντας αὐτὸν, στὸ διπόιο βρισκόμενον. Γι' αὐτὸν ποτὲ δὲν ἀποχωρίστηκα ἀπὸ τὸ επισταποτηκόν ἀπὸ τῆς τιμῆς, δηντος ἔχοι δηνούσαι τὴν εὐλογημένη πεντάρα. Μ' αὐτὴ στὴν τοσέτη ἀρχίστηκε τὸ στάδιο μον ὃς γιατρὸς μ' αὐτὴ στὴν τοσέτη ἔκθεδισα τὸ πρότο έκατοντάριο ποὺ δεστείλα στὴν μητέρα μον. Μία μέρα μοιτεύεσσε στὸ δρόμο και κινήσεις μαργαρά μον. σὲ μῆ πάροδο. «Έσωντα και τὴν πῆρα, δην τανικά βρέθηκα μισοτά στὴν παλάμη μον φιλενάδα, τὴν δίδα Κ., ποὺ είχε χρονία νά τὴν ἰδού. Μιλούσαι μέριτα για τὴν πρώτη μας αγάπη. Η δίδα Κ. μον είπε ποτὲ μητέναν τῷρα καλοπαντεμένη, δηντος κι' ἔγω. Αὐτὴ είνε νὴ ιστορία τῆς πεντάρας, τὴν διάτη τῆς κληροδοτῶν στὸν κληρονόμον μον.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ κ. ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ROCOCO

(Τραγούδι σε παλαιούς ρυθμούς)
ἔμιλοντες έναν καιρό...

Τ' ςκουσε τὸ Βασιλόπονο
και δὲ βγάζει του ποντιδιά.
Μόνο ένοιγει τὸ σεντόνα του
βιαστικά με τὰ κλειδιά.

Κι' ἀπὸ πάνω δες κάτω γδεινες
(τα)
τὴ βαρειά του φορεσιά
και κορονήζεισα ρούχα κόσκαν
βελούδενα και χρυσά.

Στὸν καθρέφτη καμαρώνεται
και λιγέταισα σῶν ναυτόρως,
στ' διτι καβαλλάδισανάστοτα
δίνει μά και διο — κι' διπρός ...

Στῆς καλῆς του τὸ φτωχόσπι-
(το)
ξεπελεύει στὸ φτερό,
και τὴ φοίνικα με τριαντάσιλλα
μα φορά κι' ἔναν καιρό...

Ηῆγε δηράς ο πατέρας του
τῆγες ἀγάλια και σκορτά,
κι' ἔται δι τοῦ γιλτούμησε
και τὰ λόγια τούτε αὐτά :

«Τι ἔχεις, μάτια μον κι' ἀγά-
(πη μον,
ποὺ σὲ τοιω διλημερίς ;

Τι ἔχεις, μάτια μον κι' ἀγά-
(πη μον,
κι' διο κλαῖς και δὲν μπορεῖς ;

»Σκοτεῖει η Ρήγησσα ή μανού-
(λα σου
κι' δι μικρούντεςσαν ἀδελφός...
Τι σ' ἀρνήστηκα και πεισμώνες
κι' οὔτε βγαίνεις πειά στὸ
(φως ;

»Σήμω, μάτια μον κι' ἀγάπη
(μων,
σήκω πειά — νά σὲ χαρό ...»
»Έτσι ο Ρήγης στὸ Ρηγόπονο

ΒΑΡΒΑΡΗ ΩΔΗ

Μάνα, βρέσε μον τὸ πλειό^ν
κοφτερό ἀπὸ τὰ μαχαίρια,
δην νά γέγηη η κόκη του
και νά ἀστράφτη ωδὰν τ' ἀ-
(στέρια.

Μαλαματείο νά είνε το
σαν βασιλῆα κορδιά,
κι' ἀτ' τὸ θηράρι βγάνε το
κι' ἀκόνια το κι' πάσσα.

Κι' δις με τὸ θαυμαράδαμα
κι' δις με τὸν ἄλλο μῆνα,
κι' εἰτε κλινία πεφτούνε
κι' εἰτε ἀνθύνεις κρίνα.

«Ακόνια το κι' ἀκόνια το,
έτσι κοφτερό νά γένη,
δην νά μπαίνης τὴν καρδιά
και νά μη ματαθηγανή....

Κι' διτερεις στὴν ἐκκλησια
τὰ μεσάνητα παιε
και κρυπτάνεις κερί^ν
και βαστεῖς μετάνοια κάις.

Μήν και τρέμω στύχογκασα
σαν τ' ἀγνωστάδια.

Κι' έλα τὰ μετάλλα σον μάδα ια
κι' μας χρός έστο τὸ μάτι :
«Η διγεντρα ξημερωθήσης
ο' ἀλλοντος κρεβάτι.

Και τὸ μαδρο τ' ἀτι σελλώσε
τ' ἀράτικο μερό δη,
με τὴ βούλα ἀτὰ στὸ μέτωπο
πάχει σπίθα ἀντίς για μάτι.

Τὸ μαδρο τ' δια σελλώσε
και βάν τον κρυστό γρέμι λ..
Μάνα, τι βαρυγκωμάδες
και τ' ἀγέλια σου έτσι τρέμει ;

Πόσο πού ἀγαπαύσαστε
κι' ἀγαπαύσαστε (ἀνάπτα)
κι' μπούτανα με δεστή ζωή
και τις ζωή ητανε για μενα.

Κι' δις τὰ ψές την διελείνα
διη μεσ' στὴν ἀγκαλιά μον,
κι' είχα την Παναγιά,
κι' είχα την Βασιλῆα μον...

«Ετοι ματατενε... Τ' ἀκούες
τὰ λόγια μον, η κονφη σ' σε ;
Μ' έτοις το και σπούδες—διλε
και τι στήθια σον δια σελλέ.

Κι' έλα τὰ μετάλλα σον μάδα ια
κι' μας χρός έστο τὸ μάτι :
«Η διγεντρα ξημερωθήσης
ο' ἀλλοντος κρεβάτι.

Κι' ἀπόγε, έγω, τ' ἀ-
(ποπτερον,
ιε τη βαρανή τη δρόσο
πάνω πάνω νά την πρεσόδια.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

